

OTKUČA SAT

Otkuca sat vremena zla,
Muzika zar u maglu gre?
Mirisom pesme obasja
Sve što dogodi se pre, pre.

Gle, sat ne bije odavno već,
Al ipak vreme dođe po me,
I ja, ugasiv večitu žeđ,
Učinih ono što duša sme.

Mač oboren pokaza put,
Izraste cveć iz vrha sna,
Istruli list mokar i žut,
Drago se lice dofaće dna.

Iz srca moga izraste krst;
Otkuca sat. Vremenu hod
Odredi k sebi okrenut prst
Dirnuvši šakom rumeni svod.

Al trajem, trajem. U krvi glas
Spoji se s umom i njihov poj
Postade sudnji, jedini spas —
Otkuca sat nemerljiv broj!

TELA

Skoro će bol da se slije u vid,
Pomeri pogled linijom sna,
Oseći opet umor i brid,
Dosegni nervom i vrllog zla.

Skoro će vir da usisa nas,
Kad bol obuzme ostaje lik
Blag, ko iz detinjstva glas,
Kao pravadno izrečen slik.

Stopi se s vidom. Vrh čela sja
Zvezda zornjača ko zadnji brod;
I opet beskraj u beskraj zja,
Slutila našeg jedini hod.

IDILA

Pomisliš: srce je zreli plod,
Ludilo sja u oku Tvom,
Muzika cveća — nasukan brod
Rasut ko san, a tužno hrom.

Pomisliš: to sad je doba zla,
Telo vazneseš u rujni raj,
Jer tamo nekud strepnja Te sla
Kad otkri zvuk i bliski kraj.

Al čar ne traje koliko vek,
Zauzet vis je nužni pad;
Izdrži bol, tajanstven lek,
Predeo čedan ko zmijski sklad.

Doba su prošla; jedino mir
Traje u nama, konačno zri
Taj čudni mir u čiji vir
Tonemo dublje dok umlje vri!

učinih ono što duša sme

LIMAN

Sudbina mi deo budućeg vremena,
Nespokojno fraje i strastveno diše;
Užurbano kaplju iz belog temena
Konopac i pesma — demon srce siše.

Teče lenji Dunav u susret uviru!
Naša lica snatne u mirisu krina;
Dok otrovno doba lebdi na dodiru,
Padam rujan, blažen, s mislenih visina.

U stranu mi pogled odsevne pa sanja,
(Ne mogu mu ništa jer on tako hoće),
Drčan, lunja svukud kao da prijlanja
Za misō odbeglu u predeo zloće.

Teče topli Dunav, pesak ga zasipa,
Neko bolno svira, voda odgovara,
I dok trenem letom obaspe me lipa,
U prah i u memlu vreme me pretvara.

Putovati natrag predviđeno nije;
Moj put je ispreden od smole i gvožđa,
Mene mami telo što usnulo bdije,
A kad bdije spava u naručju grošđa.

RAZGOVOR S MOJIM PREZIMENOM

Razglobljeno oko mene diše,
Ne padaju noći sa drveća,
Niti hoće, niti mogu kiše
Opkoliti kad postaje veća
Nada puta — milost za dervise.

— Vidiš da se svom početku vraća
Mesečina kad se jutro začne;
Tako i ti, kad naume braća,
Osujeti, pa nek budu plačne
Misli njine, iskustvo se plaća!

— Razgovaraj! Saznanje se rađa
Kada uzmeš od svakoga malo.
Neki zovu tu veštinu: krađa.
Strmekni se niz put, zazjavalo,
Pođi pre no potone ti lađa!

O mudraci, šupljini ste skloni,
O muziko, ko krv blagorodna,
O nauke, knjige i tromboni,
O svi sveci, domovino rodna,
Jebite se, meni glava zvoni!

Didaktiko, u srcu te hranim,
Otrovno je ono što je lepo,
Neprijatelj hrlj — ja te branim,
Raskrinkah ga, eno gde je krepo,
Samo pazi da sad ne zastranim!

Hraniteljka vila sklopi krila,
Gugutala kao slavajućina,
Kljunom oko desno mi izbila,
(Tek sad videh da je junačina),
Moja vila mudra ko gorila!

— Mesečina, kad se jutro rodi,
Povlači se u svoje odaje;
Tako i ti, Radomire, brodi,
Tvoje vreme za tebe ne haje,
Niti mu godiš, niti ti ono godi!

Razglobljeno oko mene diše,
Ne padaju misli sa drveća,
Niti hoću, niti mogu više,
Gorčina je opet ponajveća,
Živi medij za mrlve slatkiše!